

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

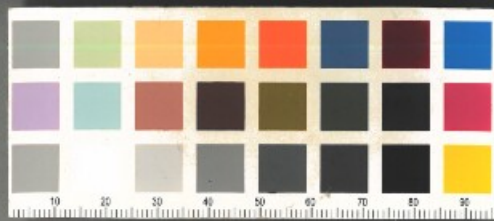
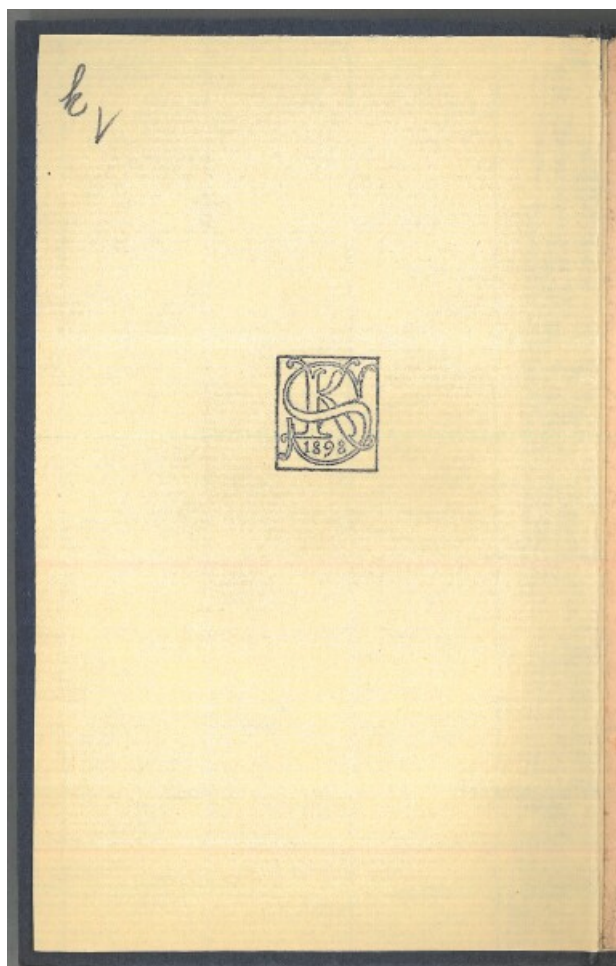
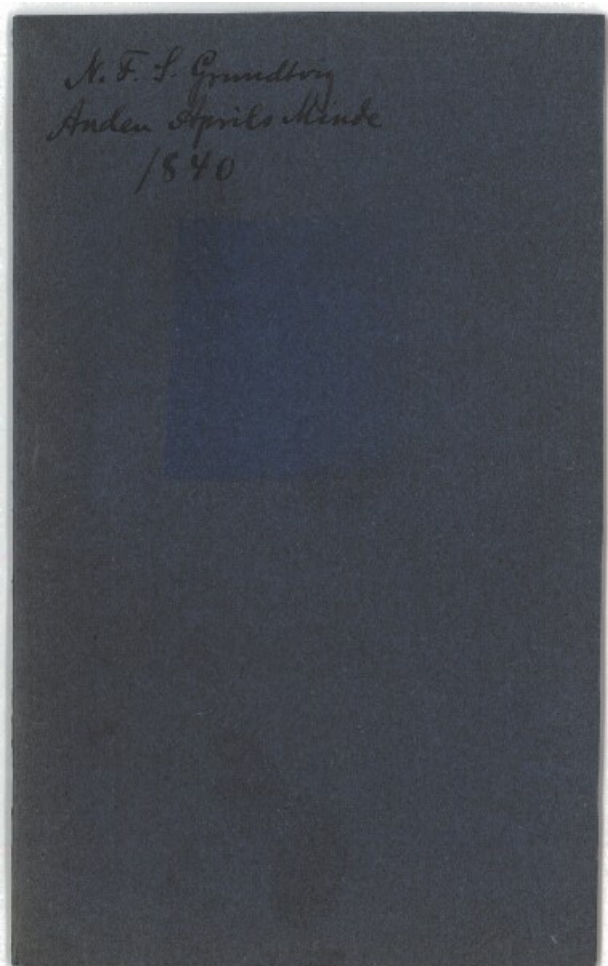
Titel: I Hundrede Aar satte Fienden ei Fod

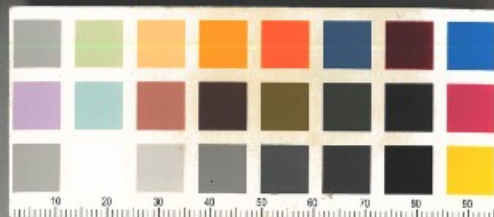
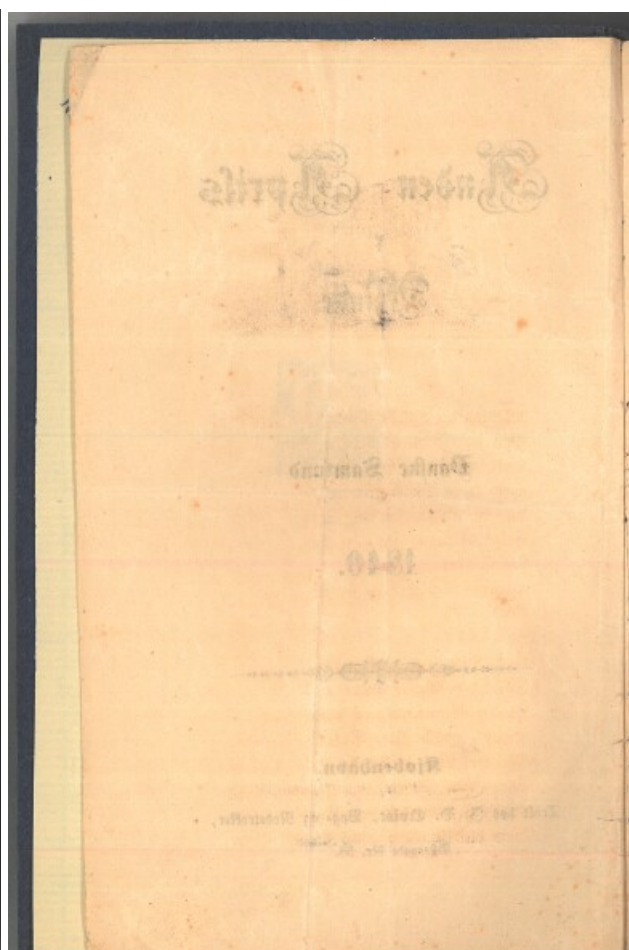
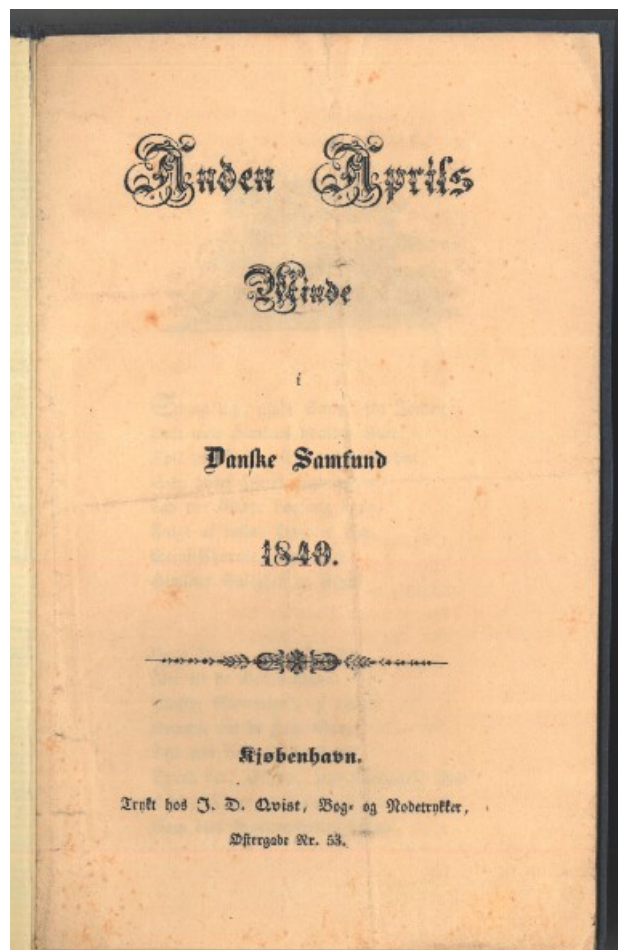
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "I Hundrede Aar satte Fienden ei Fod", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1840_657-txt-shoot-idm96/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Sving dig, glade Sang, fra Jorden
Heit mod Himlens hvalvte Duer!
Tolk den Fryd, som hæver Herden,
Som hvert Hjerte gjennemliuer!
Lad vor Glæde Lovsang ligne,
Fulgt af tusind Harpers Lyd,
Seraph-Chorene, som sige
Himlens Sallighed og Fryd!

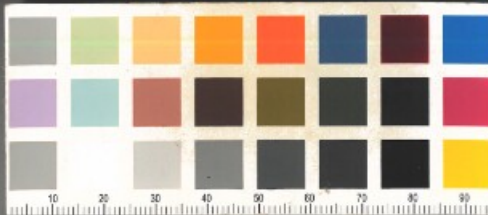
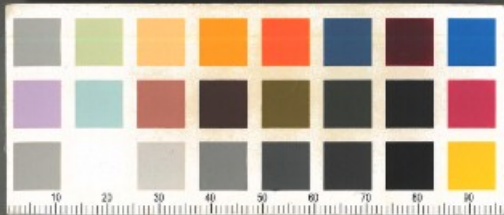
Unge Piger, unge Dvinder,
Ier til de Dødes Hæve!
Vlukker Glemmiget, og vinder
Kraandse om de flere Grave!
Tab jert Lov, I Eggekøve!
Spred det, Storm, paa Danmarks Hav!
Fryd, Natur, den stolte Nøve,
Som blev Danuers-Heltes Grav!

Oldtids Kæmpehoie stunte;
Danmarks Daad blev glemt paa Jorden;
Dag, som en electrisk Funke,
Rystede Du atter Herden. —
Oldtids Aand og Oldtids Gfre
Skentes atter os ved Dig;
Derfor, store Dag! Du være
Fvig uforglemmelig.

Være Fred med Eder Alle,
Som vi saae i Kampen falde!
Hver, som uforfagt og glad
Stred for Konge, Land og Stad!
I det rædselsfulde Møde
Kjækt I stred, faldt og døde.

Ostehavets Volger bare
Overmægtig Fiende-Skare,
Mjødig os vor Uden bød
Vælg mellem Paan og Død.
Da, da gik I ham imøde,
Støde, stred, faldt og døde.

Tusinde Kartover brølte,
Iste Skral og Frygt I solte,
Men kun hørte Vrens Rød,
Naft ham svarte Skud for Skud,
Hver stod fast og usfortroden,
Stod og stred, og favnte Døden.

Kampens Id blev ved at brænde,
Rundt omkring faldt Ben og Brænde;
Skarer styrkede for Fod,
Strømme stød af Hælsblod,
Dvær saae sig og Broder blode,
Men stod fast, og lired, og dobe.

Være Fred med Gder Alle!
Vi Jer ei tilbagefalle,
Græde ei ved Gders Grav,
Dvær den er i Jord og Hav;
Men med Tak og Pris og Pæder,
Broderligt vi mindes Gder.

Ja, med Takkefang vi møde;
Thi det var for os I dobe.
Tak for Gders Hælsmed!
Tak for hver en Draabe Blod!
Tak, I dyrebare Sjæle!
Eviigt er Jert Eftermale!

Mel. Saa kæmped de Helte af anden April.

S hundrede Aar satte Hjenden ei Fod
Paa Danmarks de delige Kyster,
Dg isæet i Graven var Kampernes Blod,
Som togde i Tordenstjoldes Dyster!

Da foorned af Mafier en Stov over So,
For Sang forde med sig den Torden,
Med Lov og Tigre den kom under D,
At glæste Havfruen i Norden.

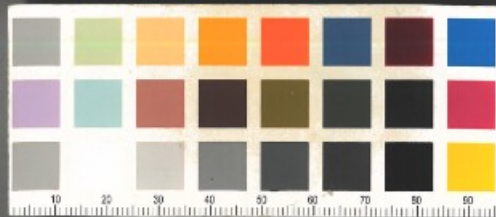
I Konningedynet sig faldt den Stov,
Med Torden og Udyr i Kanten,
Halv Løve, halv Tiger, heel graadig paa Rov,
I Svidsen var stolt Elefanten.

Dvær Dannebrog valde, der fandtes dog end
Af Kampet modige Dreng,
Dg hurtig i Vaeren de vorde til Mænd,
Som Blomsterne vorde i Gunge.

Saa kæmped de Helte fra anden April
For Fædreland, Frihed og Værd,
At ralle dem maatte den Stolte fra Nil
En Krands, som de Hedse kun bære!

De vandt ikke glimrende Seier med Rov,
Dg Lykken de lod sig sealfste,
Men vandt dog af arrigste Fiende det Lov,
Fra dem var ei Seiren at vrifte!

Thi blaane Hjerminde paa Heltenes Grav
Til Krands, i Morgen at vindes,
Dg Dannebrog valde med Væren paa Hav,
Saa længe Starthorsdagen mindes!

Lad Freden kun vare i hundrede Aar!
I Danmark Fred-Dissen har hjemme;
Mens Vilmoes mindes som Dagen igaar,
Vi Kongedybs-Kampen ei glemme.

N. F. S. Grundtvig.

Mel. Vist stolt paa Gobans Bolge.

Naar Nordens Alfer bringer
Den første Blomst til Vang,
Henever Danmark klinger
Saa underfuld en Sang.
En Gjenlyd af det Drape,
Som Diferet Fischer quod,
Da Nelson vilde snuppe
Der gamle Arestad.

Ad Kongedybets Bover
John Bull vor Venke har;
Men Danmarks Malmkartover
Gav ham et syndigt Svar.
Sog laa den gamle Løve
Dg løftig Britten lo;
Dens Skind han vilde rove,
Men rev sig paa dens Klo.

Brittania, du pletted
Dit gyldne Dronningspær;
Men os en Krands du statted
Af din fra Abukir!
Her, Danmark, dine Helte
Du slov forglemme tan,
Her Dobre fjeld-stal vølte
Ned paa din Blomsterstrand!

Her os I store Skygger,
Stig frem af Jord og Hav!
Besjal den Sløgt, som bygger
Paa Gders Heltegrav!
Lar os vort Hoved bære
Saa stolt paa Land og So!
Lar os at staae med Vre,
Dvad eller fri at doe!

O du som dybt har sovet
I Dettensmens Muld,
Her Kampcaand dit Hoved,
Ryft dine Loffers Guld!
Grib atter Styrkens Bæste
Dg for os frem til Daad,
Dg skam dig ei at smelte,
Ned Mindets Røst, i Graad!

H. Kaalund.

